

De fire kunstfærdige brødre

Der var engang en fattigmand, som havde fire sønner. Da de var blevet voksne, sagde han til dem: "I må nu drage ud i verden og sørge for jer selv, jeg kan ikke længere ernære jer. Rejs ud og lær et eller andet håndværk og se at slå jer igennem." Brødrene sagde nu farvel til faderen og drog af sted. Da de havde gået i nogen tid, kom de til en korsvej. "Her vil vi skilles," sagde den ældste, "men om fire år mødes vi igen på samme sted. Lad os i de år prøve vores lykke hver for sig."

De gik nu hver sin vej, og den ældste mødte kort efter en mand, der spurgte, hvor han skulle hen. "Jeg skal ud og lære et håndværk," svarede han. "Kom så med mig, jeg skal lære dig at blive tyv," sagde manden. "Nej," svarede han, "det er ikke noget ærligt håndværk, og enden på legen bliver, at man kommer til at dingle som knebelen i en klokke." - "Det skal du såmænd ikke være bange for," sagde manden. "Jeg vil blot lære dig at få fingre i det, som ingen andre mennesker kan få fat på, og ingen skal komme på spor efter dig." Han lod sig da til sidst overtale og gik i lære hos manden. Efter nogen tids forløb var han så dygtig, at han kunne få fat i alt, hvad han havde lyst til. Den anden bror mødte også en mand, der spurgte ham, hvor han skulle hen. "Jeg går ud i den vide verden på lykke og fromme," sagde han. "Kom så med mig og bliv stjernekygger," sagde manden. "Det er det bedste af alt. Ingenting er skjult for en." Han havde nok lyst til det håndværk, og efter nogen tids forløb var han udlært og så dygtig, at hans mester gav ham en kikkert og sagde: "Med den kan du se alt, hvad der foregår i himlen og på jorden." Den tredje bror kom i lære hos en jæger og fik så god en undervisning, at han blev meget dygtig. Da han ville drage bort, gav hans mester ham en bøsse og sagde: "Med den kan du ikke skyde fejl. Den rammer alt, hvad du sigter på." Den yngste bror mødte også en mand, som spurgte, hvor han skulle hen. Da han fik det at vide, sagde han: "Har du ikke lyst til at blive skrædder?" - "Jeg har ikke lyst til at sidde krumbøjet fra morgen til aften og prikke med en nål," svarede han. "Du snakker, som du har forstand til," sagde manden. "Når du lærer mig kunsten af, kan du vinde både ære og berømmelse." Han lod sig til sidst overtale og fulgte med manden, der lærte ham sit håndværk lige fra grunden. Ved afskeden gav han ham

en nål og sagde: "Med denne nål kan du sy alt sammen, hvad enten det er så blødt som voks eller så hårdt som sten, og ingen vil kunne opdage sammensyningen."

Da de fire år var gået, mødtes brødrene igen på korsvejen, omfavnede og kyssede hinanden, og drog hjem til deres far. "Hvad for en vind har blæst jer hjem igen?" spurgte den gamle glad, da han så dem. De fortalte ham nu, hvad de havde lært, og han besluttede at stille dem på prøve. De sad lige under et stort træ, og han sagde til sin første søn: "Kan du sige mig, hvor mange æg, der er i den rede, der sidder helt oppe i toppen?" Stjernekyggeren tog sin kikkert frem. "Der er fem," sagde han. "Kan du tage dem allesammen herved uden at fuglen mærker det," sagde den gamle nu til sin anden søn. Tyven klatrede op i træet og kom kort efter ned med æggene, og fuglen lå ganske roligt oppe i sin rede. Derpå lagde faderen det ene æg midt på bordet og de andre på hver sit hjørne og sagde til den tredje søn: "Kan du ramme dem?" Jægeren lagde bøszen til kinden og ramte alle æggene med et skud. I kan tro, han har nok haft noget af det krudt, der kan skyde om hjørnet. "Nu kommer turen til dig," sagde den gamle til den yngste søn, "kan du nu sy æggene og de små fugleunger så godt sammen, at skuddet slet ikke har gjort dem noget." Skrædderen tog sin nål frem, og da han var færdig, kravlede tyven igen op i træet med æggene og lagde dem under fuglen, uden at den mærkede det. Da den havde ruget på dem et par dage, kravlede ungerne ud, og om halsen, hvor skrædderen havde syet dem sammen, havde de en rød stribe.

"Ja, I har brugt jeres tid godt," sagde den gamle, "og det er mig umuligt at sige, hvem af jer, der er den dygtigste. Men det kan måske vise sig engang ved lejlighed. Kort tid derefter kom hele landet i oprør, for kongedatteren var blevet bortført af en drage. Kongen sørgede derover og lod bekendtgøre, at den, der bragte hende tilbage, skulle få hende til ægte. "Her kan vi vist vise, hvad vi duer til," sagde brødrene til hinanden, og besluttede at drage ud sammen for at finde hende. "Jeg skal snart få at vide, hvor hun er," sagde stjernekyggeren og satte sin kikkert for øjnene. "Nu ser jeg hende," sagde han lidt efter, "hun er langt herfra på en klippe ude i havet, og dragen ligger ved siden af

hende og passer på hende." Han gik nu til kongen og bad om et skib, for at de kunne sejle over til klippen. Da de kom derover lå dragen og sov med hovedet i kongedatterens skød. "Jeg tør ikke skyde, for så dræber jeg også hende," sagde jægeren. "Så vil jeg prøve min lykke," sagde tyven, og fik hende behændigt trukket ud under dragen, uden at den mærkede det. De skyndte sig nu glade ned til skibet, men da dragen vågnede og så, at kongedatteren var borte, fløj den af sted, fnysende af raseri. Da den var lige over skibet, sigtede jægeren på den og ramte den i hjertet. Uhyret sank død ned på vandet, men knuste med det samme fuldstændig skibet. Heldigvis fik de fat i et par brædder, ved hvis hjælp de kunne holde sig oven vande, men det havde dog været ude med dem, hvis skrædderen ikke i en fart havde samlet alle plankerne og syet dem sammen med sin nål, så de kunne sejle hjem.

Da kongen så sin datter igen, blev han meget glad og sagde til brødrene: "En af jer skal have min datter til ægte, men I må selv afgøre, hvem af jer det skal være." Men de kunne ikke blive enige, for de ville allesammen giftes med den dejlige kongedatter. "Hvis jeg ikke havde set hende, havde I aldrig fundet hende," sagde stjernekyggeren. "Hvad havde det nyttet, hvis jeg ikke havde taget hende fra dragen," sagde tyven. "Og hvis jeg ikke havde dræbt uhyret, havde det sønderrevet os allesammen," sagde jægeren. "Og havde jeg ikke syet skibet sammen, lå vi allesammen på havets bund," sagde skrædderen. Men nu gjorde kongen ende på striden. "I har allesammen lige stor ret til hende," sagde han, "Men I kan jo ikke alle fire gifte jer med hende, og derfor skal ingen af jer have hende. I stedet for vil jeg give jer hvert et halvt kongerige til belønning." Brødrene var vel fornøjet dermed og sagde: "Det er bedre, end at vi bliver uvenner," og de levede nu lykkelige og glade i deres riger i mange, mange år.

* * *